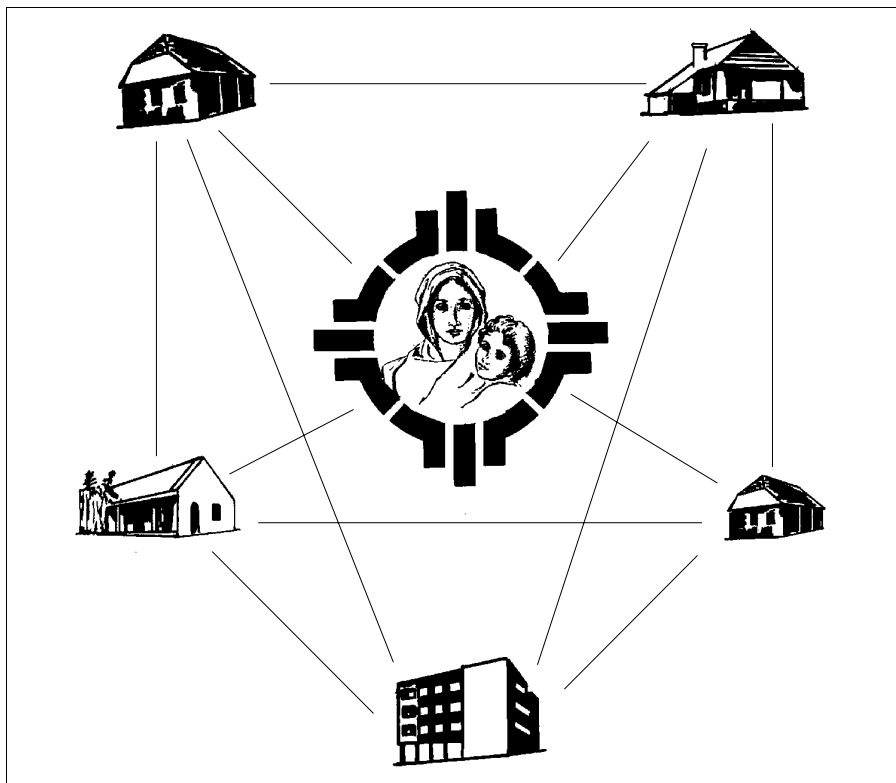

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1994. március, IV. évf. 1. (12.) szám

IMA A CSALÁDBAN

OÁZIS

1994. március,
IV. évf. 1. (12.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja
Ingyenes katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:
Gódány Róbert és Rita,
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/348-205

Tipográfia és kottagrafika:
Palásthy Imre,
8184 Balatonfűzfő,
Bugyogóforrás u. 11.

Rajzok:
Pfitzner Tibor

Szerkesztették:
Csermák Kálmán és Alice
Endrédy István és Cecília
Gódány Róbert és Rita
Gábor Miklós
Körmendiné Oláh Gyöngyi
Ther Antal és Ágnes
Vajda Irma

Az első szerzetesrendek életének középpontjában az Oltáriszentség állt. Három óránként az oltár köré gyűltek, és kórusban imádkoztak. A később alapított apostoli szerzetesrendek, a ferencesek és jezsuiták, akik nem a kolostorokban, hanem a világban éltek, az egyéni elmélkedő ima által biztosították állandó kapcsolatukat Istennel.

Nekünk, családoknak, milyen imaforma a megfelelő?

Ez egy egészen új feladat. Már ahhoz is, hogy a hitetlen világ közepette meg tudjuk őrizni hitünket, olyan sajátos imaformára van szükségünk, ami biztosítja az állandó kapcsolatot Istennel. Azt szeretnénk, hogy az életünk eseményeit az Ő gondviselő kezéből fogadjuk el, és hogy a Szentlélek erejével és értelmével tudjunk élni.

II. János Pál pápa így beszél a családi imáról: „A családi imádságnak sajátos tulajdonságai vannak. Olyan közösségi imádság, amelyet a férj és feleség, a szülők és gyerekek közösen mondanak. Ugyanakkor ez az imádságos közösség gyümölcse és következménye annak a közösségnek, amelyet a keresztség és a házasság szentsége táplál. A családi imádság különleges témája maga a családi élet.”

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket. Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

A következő számunk témája:

A z a n y a g i a k r ó l

Beküldési határidő: 1994. május 15.

Engedjük hatni a Szentléleket!

Ha szeretjük az Atyát, szeretjük a házastársunkat. Ha Jézust szeretjük, szeretjük Máriát, vele együtt el vagyunk telve a Szentlélekkel, és szeretjük az Egyházat. A Szentlélek mindig vezet bennünket. Míg érett keresztényekké váltunk, végig vándoroltuk az egész tájat, és otthon éreztük magunkat Isten egész világában.

Kihez imádkozunk? A Mennyei Atyához? Jézushoz? A Szentlélekhez? Máriához? A védőszentünkhöz? Ahhoz imádkozunk, akihez a Szentlélek indít bennünket, mert Ő a szívünkben lakik, és mindig jól irányít. Ne csináljunk problémát ebből a kérdésből.

Az ima objektív törvénye, hogy az Atyához szól. Az egész szentmise imája az Atyára irányul, de vannak imák amelyek Jézushoz szólnak: Uram, irgalmazz..., Uram, nem vagyok méltó..., az áldozás előtti békeima, Isten báránya..., és van még egy rövid ima, amelyet szentáldozás előtt imádkozik halkán a pap.

Az Atyához Jézus által — Óáltala, Óvele és Óbenne — imádkozunk a Szentlélekkel egységben. A Szentlélekben való egység által valósul meg az Egyház egysége. Az egyházi egységbe mindenki, Isten egész családja beletartozik. Ez az imának az objektív valósága, Jézus által a Szentlélekkel egységben imádkozunk. Az Atyához az Egyházzal együtt imádkozunk, így imádkozunk a mennyországban. A mindennapi életben ahhoz imádkozunk, akihez a Szentlélek vezet, ill. indít bennünket.

Még nincs olyan ima, imaforma, amelyben a házasság szentsége szólalna meg. Az Oltáriszentséget sok formában imádkozhatjuk: Úrnap körmenetben, Szentségimádásban, vagy egy zenekari misében. Az Úr jelenléte a házasság szentségében még nem talált imaformára az Egyházban. A keresztség szentségére van liturgikus forma, imaforma, a keresztségi fogadalom. A keresztség által Isten él a szívünkben, eggyé válunk Krisztussal. Szent Pál azt mondja, magunkra öltöttük Krisztust, közel van hozzánk. Gondoljunk csak a keresztelői ingecskére. Szent Pál szerint összenőttünk Krisztussal, és ez összekapcsol bennünket az Atyával.

Olyan ima, amellyel, ill. amelyben Krisztust a házasságban imádjuk, még nincs. Együtt vagyunk, és az Úr velünk van az Atyával és a Szentlélekkel. Egy élő szentély vagyunk. Az Egyház élete innen fog kibontakozni, megújulni. Képzeljük el, hogy Mária velünk imádjaa Krisztust. Ki imádkozik jobban? Mi, vagy Mária? Élő ostya vagyunk. Mária szívesen van ott, ahol az Úr van. Nem szólít

hatom fel önöket, hogy imádják az önökkel élő Krisztust, de az Egyházat megajándékozhatjuk ezzel az ájtatossági formával. Most valami új kezdődik. Egy utat, egy formát keresünk, hogy hogyan imádjuk a köztünk lévő Urat.

Milyen imaforma felelne meg családjainknak, hogy ők is erősek legyenek, és életüket átítassa Isten? Ma erre nincs kialakult és bevált gyakorlat. Ennek a kikísérletezése a mi feladatunk. Kentenich atya azt javasolta, hogy fejlesszük tovább az elmélkedést, és keressük meg a mi körülményeinknek megfelelő imaformát. A házasság szentségi kegyelmét használjuk fel és aktivizáljuk! Figyeljük meg, mi mindent tesz Isten az életünkben, ekkor felfedezzük Őt az események mögött és élvezzük gondviselő szeretetét. Természetesen közben szegénynek, gyengének és bűnösöknek érezzük magunkat. Ám ez nem maradhat sohasem a végső gondolatunk. Elmélkedésünk mindig azzal zárul, hogy az irtalmas Isten mégis szeret minket úgy, ahogy vagyunk. Mint egy szerető apa, nem hagy sokáig kínlódni, hanem a karjába veszi, magához öleli gyermekét. Ha a Szűzanya nálunk lakik a háziszentélyben, akkor nagy segítséget jelent ezen a téren is. Megpróbálhatjuk, hogy naponta kettesben egy kis időt együtt töltünk a háziszentélyben. Ez pusztán lélektanilag is nagyon hasznos, mert a házasságnak jót tesz, ha a házastársak időt ajándékoznak egymásnak.

Képzeld csak el, hogy a házaspár minden nap, negyedórára odaül egymás mellé akkor is, ha sok a munkájuk, akkor is, ha beteg a gyerek, ha szomszédok akarnak átjönni, vagy vizsgára készülnek. Azt mondjuk hétről hétre, hogy ezt a negyedórákat nem engedjük elvenni magunktól.

Lehet, hogy ott szundikálunk csak együtt a széken, talán egy értelmes gondolatot sem vagyunk képesek összehozni, mégis ezt az időt együtt töltjük. Így érezzük egymással, hogy örülünk annak, hogy van társunk, értékeljük, hogy Ő értünk van most itt.

Érezzetjük a társunkkal, hogy készek vagyunk most újra elfogadni. Ha jobban érezzük magunkat, akkor beszélgetünk a szép élményeinkről, hogy mi jót láttunk egymásban. Esetleg bocsánatot kérünk egymástól, vagy egy problémánkat igyekszünk elfelejteni.

A háziszentélyben töltött idő alkalmas arra, hogy a Szentlélek hatást gyakoroljon lelkünkre. Égető szükségük van a családoknak a házasság szentségének megfelelő közös imaforma kialakítására, mely családonként különböző lehet. Olyan formát kell keresni, amely örömet szerez.

A gyermekekkel együtt végzett ima annál természetesebb, minél kisebb korban kezdjük. A mindennapi ima rendszeressége szinte biztosítva van, hisz a kisgyermek számára remek lehetőség az esti lefekvés, búcsúzás meghosszabbítására. Ettől függetlenül a két-három éves gyermek életkori sajátosságát figyelem-

be véve törekedjünk a rövidsége! Ritmusos mondókával, énekkel, később már saját szavaival fejezheti ki köszönetét Jézusnak a nap ajándékaiért.

A lényeg az, hogy a gyermek fölfedezze a szép élmény mögött Jézust. Erre ösztönözzük őket, később pedig már mi felnőttek fogunk tanulni tőlük. Mint attól a négyéves kislánytól, aki mikor felfedezte, hogy önállóan hajtja a hintát, örömeiben ezt kiáltotta a levegőbe: Ezt este elmondjuk az Apunak és Jézusnak, hadd örüljenek ők is! Lehet, hogy nem tud sokáig egyhelyben maradni és ájtatosan viselkedni az ima ideje alatt, lehet, hogy bukfacezéssel fejezi ki „tudományát” Jézusnak. A fontos az, hogy legyen a napnak egy ideje, amikor összeülünk és — kis liturgiával — családuknak fejéhez, Jézushoz fordulunk.

A gyermek látja, hogy a szemében nagy Apu is bocsánatot, segítséget kér ettől a Jézustól. Igazi demokratikus fórummá is válhat azáltal, hogy itt mindenki büntetlenül elmondhatja, ami a szívét nyomja. Természetesen az itt elhangzottakkal később sem szabad visszaélni. Éreztetjük és ki is mondjuk idősebb gyermekeinknek, hogy a közös családi ima önkéntes, tehát nem kötelező.

Színes változatosságot biztosít, ha naponta imafelelősök váltják egymást. Így lehetősége van a család minden tagjának arra, hogy saját egyéniségét, elképzelését kifejezze az Istenhez fordulásban. Ahogy az életünket, úgy a közös imáinkat is formálhatja az egyházi ünnepkörök ritmusa. A karácsony családi megünneplésének már van némi hagyománya, de a húsvét és a pünkösd örömét mintha csak a templomban felejtettük volna.

Próbáljuk meg hazahozni a Feltámadott világosságát és kérjük a Szentlélek ajándékait, hogy mint házaspár és család felismerjük a nekünk rendelt hivatásunkat! Segítsen a Szentlélek kialakítani sajátos, egyéni ünnepeinket, mely fölemeli lelkünket, hogy erőt gyűjtve megszentelje a hétköznapokat.

Bizalom-ima

*Hatalmadra, jóságodra építek,
Gyermekszívvel bizalommal mély hitet
Bened, Anyám, s Szent Fiadban hiszek vakon,
Bizalmamat mindörökre néktek adom.
Amen*

(P. Josef Kentenich)

Már vezethetem én is az imát!

Az a szokás alakult ki nálunk, hogy az esti imát sorban mindig más vezeti. Több előnyét is láttuk ennek. Egyrészt így az imánk nem vált megszokottá, gépiessé, másrészt mindenki gyakorolhatja magát, ill. érvényesítheti egyéni elképzeléseit.

Az évek során a gyakrabban használt énekekből, kötött és szabad imákból, ill. olvasmányokból egy családi imagyűjteményünk alakult ki. A háziszentélyben meggyújtott gyertya előtt ülve szoktunk imádkozni. Az esti ima általában előnyt élvez más programokkal szemben, és ha vendég jön, őt is be szoktuk vonni.

A legkisebb fiunk már ebbe a kész rendszerbe nőtt bele. Ahogy az értelme nyiladozott, ő is aktív résztvevője lett az esti imáinknak. Hamarosan felfogta az imavezető kiváltságait, és igényelni kezdte, hogy ő is sorra kerüljön. „Majd, ha három éves leszel!” — mondtuk neki, határt szabva egyénisége kibontakozásának.

Végre eljött a 3. születésnap. Ezekben a napokban kellett a gyerekorvosnál is jelentkeznünk a szokásos 3 éves státuszvizsgálatra. Mialatt a sorunkra vártunk, a gyerek nem fért a bőrébe: jött, ment, ismerkedett a zsúfolt váróban. Aztán egyszer csak nagy hangon, büszkén újságolni kezdte az egyik anyukának: „Három éves vagyok, és már vezethetem én is az esti imát...”

Amikor...

Amikor félünk, amikor kérünk, imádkozunk.

Az ember megtapasztalja kicsiségét, korlátait, hiányait. De olyan jó, hogy van kihez fordulni. És jó tudni, hogy Ő hatalmas, mindenható és szeret.

Tápláljuk családjunkban a tudatot, nincs miért aggódni, nincs sötét reménytelenség, és minden félelmünk — ha átadjuk — szétfoszlik szeretetében.

Amikor „raktárunkból” kifogy a szeretet, a türelem, a béke, a remény, a megértés — imádkozunk.

Bizony, gyakran előfordul. Sokszor magabiztos könnyedséggel úgy véljük, mindebből van bőven. De olyan hamar rá kell döbbernünk, hogy van bőven, de nem nekünk.

Csodálatos, hogy Ő, aki valóban minden erény teljessége, csak arra vár, hogy felfedezzük ürességünket, hogy kérjük „kincseit”, és már adja is.

Biztonságot jelent ez a családjunkban. Tudjuk, hogy nem lehet közöttünk elvesztett ügy, megoldhatatlan nehézség. Nyelünk egy nagyot, és együtt fordulunk hozzá kegyelemért.

Amikor megtapasztaljuk szeretetét, látjuk csodás műveit, imádkozunk.

Csak egy kicsit kell kinyitni szemünket, és máris nyithatjuk szánkat hálaadó imára: hogy vagyunk, hogy egymáséi vagyunk, gyermekeinkért vagyunk, stb.

Törekszünk arra, hogy többször adjunk hálát Urunknak. Szeretnénk észrevenni a már megszokott, természetesnek tűnő dolgokban is szeretetének ajándékait. De nehéz feladat a számunkra, hogy szívből hálát adjunk a nehézségekért, fájdalmakért, áldozatokért is.

Amikor minden saját cél és ok nélkül áldjuk és dicsőítjük Őt: imádkozunk.

Igen, ilyen is van. De ez még keveset fordul elő nálunk... Elmerülni szeretetében, csodálni hatalmát és dicsérni Őt.

Vacsora közben a négyéves Micó megkérdezte:

— *Miért van két kezünk?*

Nővére rögtön rávágta, hogy tudjunk késsel és villával enni. Mi, szülők, pedig elkezdttük magyarázni, hogy két kézzel mindent jobban meg lehet fogni és ügyesebb az ember. Micó elgondolkodott, majd földerült az arca:

— *Tudom már, hogy tudjunk imádkozni!*

Gyermekeink teszik rendszeressé imáinkat?

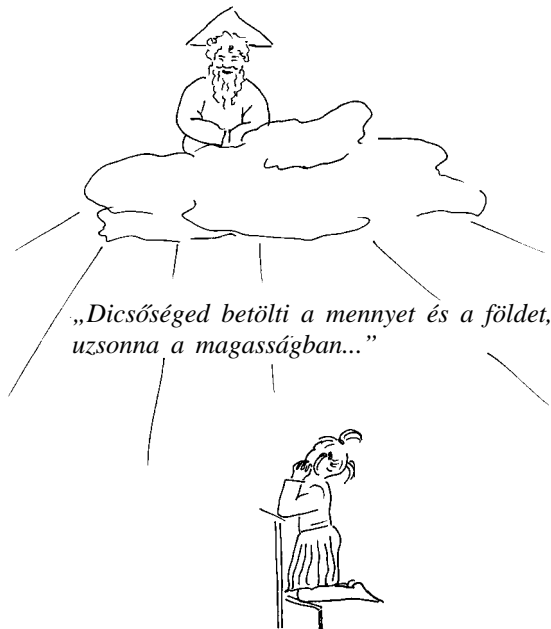
Amióta kislányunk első adventje elérkezett, esti imáink is rendszeressé váltak. Nagyon tetszett neki a gyertya és az énekek. Ki is alakult, hogy a mese után esténként együtt imádkozunk. Ezt ő minden nap kéri, és nem maradhat el még véletlenül sem.

Elérkezett lányunk negyedik adventje. Elkészült a koszorú, és újra énekelhettük az adventi énekeket. Tetszett a gyerekeknek az egyre több égő gyertya.

Ám karácsony előtt két héttel kislányunk elutazott nagyszüleihez. S én szomorúan vettem észre, hogy mivel kisfiunkat még nem köti le az esti ima, az ő lefektetése után mi már nem gyújtunk gyertyát a koszorún, és nem is imádkozunk közösen. A harmadik és negyedik gyertya viszonylag épen maradt.

Karácsonykor végre együtt voltunk, és újra közösen imádkozhattunk. Kislányunk enélkül talán el sem aludt volna. Örültem az ismét rendszeressé váló közös imának, és el kellett gondolkodnom azon, hogy a gyerekeink kellenek ahhoz, hogy ez nálunk ne maradjon el. Jó lenne, ha el tudánk jutni odáig, hogy kettesben, a gyerekek nélkül is naponta imádkozzunk.

Azt hiszem, ehhez egy háziszentély, s a Szűzanya sokat segítene.

Otthon a Jóistennél

Mindig is fontos volt számunkra, hogy az Úristent ne hagyjuk ki az életünk-ből. Még az esküvő előtt elhatároztuk, hogy tartjuk magunkat ahhoz a Bibliából vett idézethez, hogy „Ne nyugodjék le a nap a ti haragotok felett.” (Ef 4,26) Esküvőnk után ennek az elvnek a megtartása sok éjszakázást vont maga után. Kicsit fárasztó volt, de nem volt mit tenni. Az esküvő előtt többször is előfordult, hogy amikor valamin jól összevesztünk, biztosak lehettünk abban, hogy a másikat megtalálhatjuk az Örökimádás templomban az Oltáriszentség előtt. Ez egy biztos találkahely volt, amikor azt gondoltuk, hogy már mindennek vége. Most meg egyenesen a háziszentélyben alszunk, és így kicsit nevetségesnek tűnik, amikor egyikünk, vagy mindketten úgy akarunk elaludni, hogy ragaszkodunk a haragunkhoz. Hisz ott van bennünk, köztünk az Úr Jézus, velünk a Szűzanya... Ilyenkor eszünkbe szokott jutni Tilmann atyának az a sokszor emlegetett mondása: „Ne tartsd magad olyan fontosnak!”

Tapasztaljuk, hogy sokmindenben gyengék vagyunk. Mégis látjuk a társunkban, hogy az Úristen lelke erős benne. Hogy az Úristent nagyon szereti, és fontos neki. És tudjuk, hogy az Úristen is nagyon szereti a társunkat, hisz látszik rajta, és így a társunkon keresztül mi is Vele találkozhatunk a házasságunkban. Minél jobban meg tudjuk élni külön-külön is, hogy az Úristen elfogad minket úgy, ahogy vagyunk, megért minket, hogy Ő mindig jót akar nekünk, hogy Ő az, aki fájdalmainkat a legteljesebben át tudja élni, annál inkább tudjuk mindezt a társunk és az emberek felé továbbadni. Ha belegondolunk, nagy a felelősségünk, hiszen Isten képét közvetítjük egymásnak, a gyermekeinknek és embertársainknak. Isten általunk, emberek által jelen van a világban, a házasságban. Neki fontos, hogy helyet találjon magának, ahol megpihenhet, mint például a Szűzanyánál, a szent családnál tette. És mi is törekszünk arra, hogy megpihenjünk egymásban Nála, hogy élni tudjon köztünk.

Aki énekel, kétszeresen imádkozik

Minden jóért, amit el szeretnénk élni, áldozatot kell hoznunk. A lelki életünkre is vonatkozik ez, így az imára is. Amennyi energiát szentelünk neki, annyi gyümölcsöt fog teremni. Bizonyára kedves a Jóistennek, ha megszokottá, rendszeressé tesszük a napi együttes imádkozást.

Gyakorta megesik, hogy az imánkat egy-egy énekkel fejezzük ki. Nagyon széppé teheti az ember napját egy-egy istenes ének, amely a fülébe bújik. Talán

nemcsak mi vagyunk úgy vele, hogy az ének által keresztény lelkület tölti meg egész napunkat.

Igen gazdag az Istenről szóló énekek tárháza. Így, amikor leülünk imádkozni, szinte mindig találunk olyat, ami az akkori lelkiállapotunkat jól kifejezi. Azok az igazi éneklések, amikor összecseng az adott szöveg a bensőnkkel. Sokszor „csak” énekelünk a Jóistennek hosszú ideig, s ezáltal kerülünk szoros kapcsolatba vele. Nem véletlenül mondják, hogy aki énekel, kétszeresen imádkozik.

Ezért néha fáj, amikor nem kapja meg az ének az őt megillető figyelmet. Gyakran énekelünk, miközben összegyűlik a társaság, hogy kitöltsük az időt. Közben többen még beszélgetnek, jövés-menés van, nehezen lehet rá figyelni még annak is, aki már ott ül.

Fontos szerepe lehet viszont az énekeknek akkor, amikor már összegyűlt a közösség. Ráhangol bennünket a Jóisten hullámhosszára, egységet teremt a jelenlevők között. Így már része az együttlétnek, mint a szentmisén a kezdőének.

Néha nagyobb távolságokat utazunk autóval, ilyenkor is szívesen imádkozunk, éneklünk. Máskor ritkán adódik lehetőség ilyen nyugodt, hosszás imára.

Az énekeknél fontos a dallam szerepe is. Hiába jó a szöveg, mégsem énekeljük szívesen, ha a dallam nem tetszik. A zene műfajában is léteznek giccsek, magasabb színvonalú művek egyaránt. Az ízlésünknek megfelelő tudjuk igazán kedvvel, Istennek ajándékozva énekelni.

Az énekléssel való imádkozásnak is az ad értelmet — mint a szóbeli imáknak —, ha az ember elgondolkodik rajta, és próbál azonosulni azzal, amit énekel.

Mária a hívó ember példaképe

J. Kentenich

D A D
 Add, hogy hoz-zád ha-son-ló-vá vál-junk,
 G D A
 A vi-lág-ban pél-dád sze-rint jár-junk.
 Em A A4 D
 Ál-talunk éltj vi-lágunk-ban, sz-ünk-ben,
 G D A D G
 hogy az Krisz-tust be-fo-gad-ni kész-le-gyen.
 A4 D A D G
 Jó-ság-gal, e-rő-sen, sze-lí-den, sze-ré-nyen,
 D A A4
 Ö-röm-mel, sze-re-tet-tel, bé-ké-ben. (jó-ság-)

Egy nap imádság-keretben

Ha sikerül a napot bensőséges imával kezdeni, akkor ez szó szerint megnyit egy forrást, amiből estig merítgetni lehet.

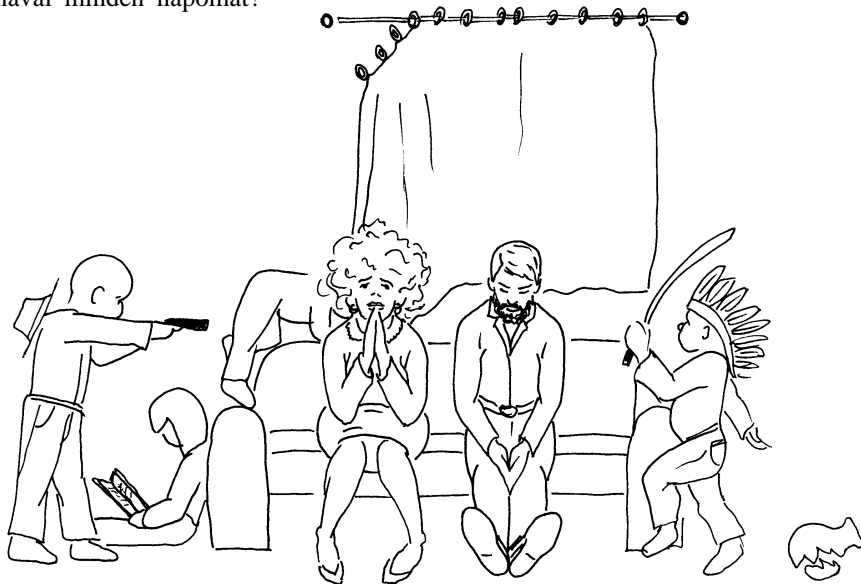
Ilyen napokon tudom, miért vagyok én itthon, miért kell százszor elpakolnom, miért nem lehet nekünk „ezünk, meg azunk.” Megértem jobban, miért hisztis már megint a „büdös kölök” és van türelmem megnyugtani. Pontosanban a türelmem, szeretetem nyugtatja meg.

„Forrásos napokon” gyönyörűnek látom a lakásunkat, viccesnek, hogy már két hete nem lehet becsukni az ajtót, és hogy nyikorog mindegyik... (igazán zenei élmény). És sajnálom a férjemet, hogy sokáig kell bentmaradnia a munkahelyén. (A felsoroltakból kikövetkeztethető az egyéb napok negatív gondolatmenete.)

Ezeken a napokon bevonom a Szűzanyát is a munkákba. Megkérem, merítsen Ő a forrásból, és adogassa a csöbröket. Ilyenkor eszembe jut, hogy mit főzök, kevesebb tányér esik le, és egészen elviselhető lesz a rend körülöttünk. Ő segít aprópénzre váltani a kegyelmet.

Végül ezeken a napokon biztos, hogy este nagyot imádkozunk közösen, hiszen annyi mindenért kell hálát adni, számtalan dolgot lehet megköszönni. Vége a napnak, bezárult a kör.

Egy kérdés maradt csupán megválaszolatlan. Miért nem kezdem bensőséges imával minden napomat?

Az esti ima áhítata

Szükség idején...

Az imádságról nagyon nehéz írni. Az imádság egy személyes kapcsolat Isten és ember között. A lényege, hogy közelebb kerüljünk Istenhez, az Ő szeretetében legyünk. Ezért az öröm forrása az imádság. Az igazi imádság a teljes Reáhangyatkozás, egy megnyugvás — így lesz a béke, az öröm forrása. Igazából mindig ebben az imádságos lelkületben kellene élnünk.

Imádkozni annyi, mint Jézust beengedni a szívünkbe, hagyni, hogy betérjen. Akár testi, akár lelki nyomorúságba jutunk, belső tekintetünket a Megváltóra kell emelnünk. Az imádság lelkiállapot, és talán legjobban a tehetetlen ember számára rendeltetett, amikor valóban az ima az utolsó kivezető út, végső menedék. Nagyon sok hely van a Szentírásban, amely az imádságra buzdít. „Kérjete, és adatik nektek...”

Baráti körben már elmeséltem azt a történetemet, amelyre most felfűzöm gondolataimat, és amelyek összecsengnek O. Hallerby: Az imáról c. könyvében olvasottakkal.

1987 kemény tele volt. A negyedik gyermekünket vártuk. Közel voltam a szüléshez. Napok óta havazott. Január 13-án a déli hírekben bement a rádió, hogy senki ne induljon útnak autóval városunkból. Este 8 óra körül kezdődtek a várható szülés jelei. Én egy 50 km-re lévő városba szerettem volna eljutni, ahol előző 3 gyermekem is született. Autónk nem lévén, férjem kérte a közeli jóbarátot, szomszédot, meg akit elért, hogy segítsenek elvinni, de senki sem vállalta. Hogyan is tehetnék volna. — Felelőtlenség, örültség! — próbált lebeszélni a szomszédasszonyom.

Nem a mi feladatunk megvizsgálni, könnyű-e vagy nehéz Istennek kéréseinket teljesíteni. Tanulhatunk ezen a téren Máriától. Ő egy igazi imádkozó volt. A kánai menyegző csodálatos története szép példája ennek. Mária látja a szükségét, közbenjár, de csak annyit mond: „Nincs boruk.” Ez az imádkozás lényege: megmondani Jézusnak, mi a bajunk. A közbenjárás, a másokért való imádkozás pedig az, hogy megmondjuk Jézusnak, mi a mások baja.

Mária ismerte Jézust, tudta, nem kell rábeszélnie, sürgetnie, hogy segítsen. Nem határozta meg a módját, hogyan segítsen, erre nem is gondolhatott. Szigorú feleletet kapott, de egyetlen panaszos szót sem ejtett. Akár megértette a kemény válasz okát, akár nem, csendesen elfogadta. Ezt is megtanulhatjuk Máriától. Ne akarjuk befolyásolni Istent, és ne mi határozzuk meg, hogy mit, mikor és hogyan tegyen. Isten fenntartja magának a döntés jogát. Szeretteink szüksége sokszor merésszé tesz minket az imádkozásban. Gyakran nagy bizalom tölti meg szívünket, de sokszor vagyunk türelmetlenek, követelőzőek.

Életemnek ez az imádsága talán ebben a bizalomban gyökeredzett. Erre tanított Tilmann atya is. — Tehát, reménytelen volt a helyzetem. Bementem a háziszentélybe, és úgy fordultam Jézushoz, mint egy mindenható Baráthoz: — Nem tudok elmenni! Félek! — Nemcsak a szavam, az egész lelkem volt egy kiáltás, az utolsó lehetőség.

A Jézus nevében elmondott imádság a tulajdonképpeni imádság. A tehetetlen lélek tehetetlen tekintete kegyelmes Barátjára. Ajtót nyitunk Jézusnak, és Jézus be akar jönni nyomorúságunkba, és segíteni is akar. De az ajtót nekünk kell kinyitnunk, mert Ő nem fogja erőszakkal betörni. Alkalmat kell adnunk Jézusnak, hogy természetfeletti, megváltó erejét használja. Imádságunk által lehetőséget kell teremtenünk, hogy beléphessen az életünkbe.

Az anya megérti gyermekét, ha az még nem is tud beszélni, csak sírni. Én is sírtam a tehetetlenségtől. Ha Isten látja a Reá hagyatkozó tehetetlenséget, megérti, és kész arra, hogy meghallgassa. Az imádság egész egyszerűen abból áll, hogy Istennek napról napra elmondjuk, miben érezzük tehetetlenségünket. Ez a függőség Krisztusban teszi képessé az embert, hogy meghajoljon a megfoghatatlan Isten előtt. Jézus maga mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5) Ha mindig tudatában lennénk tehetetlenségünknek, és nem önmagunk erejében bízunk — nem zavarna meg annyira sok gond és nyomorúság —, akkor hagynánk, hogy lelkünk ajtaján betérjen, és csodálatos ereje munkálkodjon bennünk. De hit nélkül nincs imádság, a tehetetlenségnek hittel kell párosulnia.

Azóta is sokszor eszembe jut: „...amit imádságban kértek, meg is kapjátok, ha hiszitek...” (Mt 21,21-22) Tehát hittel kérjünk, semmit sem kételkedve, de ez sokszor nehéz, néha lehetetlen. A tehetetlenség abban a pillanatban imádsággá válik, amikor Jézushoz megyünk, és teljes bizalommal eléje tárjuk szükségünket. Tehát felismerjük, milyen rosszul állnak a dolgaink, és ha Jézus kezébe helyezzük, már hiszünk.

Nem tudom hogyan, de hittem, és Máriát, égi Édesanyánkat kértem, legyen közbenjáróm most is, mint mindig. Azon az éjszakán akkora volt a szükségem, hogy nem maradt kételkedésre hely a szívemben.

Sokszor nem csak kétkedés, hanem hitetlenség is megfér a szívünkben. Pedig ez a két dolog egészen más. A hitetlenség akarati állapot, az ember nem ismeri be tehetetlenségét, nem akar Jézushoz menni. A kétkedés viszont aggodalmaskodás, gyengeség, amely a hit fölé emelkedik. Kishitűség, de hit. Ez a hitben való megbetegedés csak azt szolgálja, hogy tehetetlenné váljunk, és ne legyünk annyira magabiztosak.

Nem, azon az éjszakán nem volt bennem kétkedés, csak ráhagyatkozás, végső segélykiáltás, és meghallgatott az Úr. Úgy hiszem, azért is, mert Mária soha nem hagyja el gyermekeit. Volt annak az estének még egy ajándéka: a férjem hozzáállása, hogy ott imádkozott velem, és úgy akart segíteni, ahogy nekem is jó. Nem mondta, hogy itt is lehet szülni, hogy nem megy sehova ilyen ítéletidőben, stb.

Elindult, hogy keressen megoldást, mentőst, vagy valakit... Ő is hitt abban, hogy lehetséges, hogy meg kell próbálnia. Neki is fontos volt. Ahogy kiért a közeli út-kereszteződésbe, befordult egy taxis, a férjem leintette. Ez a fiatal, ötgyerekes apa vitt el a tankokkal kiszabadított úton Édesanyámmal, kezemben a kis schönstatti képpel az 50 km-re lévő kórházba. Másnap megszületett negyedik gyermekünk, egy szép egészséges kislány.

Sokan tanítottak imádkozni: Édesanyám, áldott emlékű Nagymamim, a barátimmal folytatott sok-sok beszélgetés és könyvek. „Az a család, amelyik együtt imádkozik, együtt is marad” — hallottuk jótanácsként. Még fiatal házások voltunk, amikor a G. családnál részt vettünk közös esti imádságokon. Követtük a jó példát, hogy dicsőítsük Istent, hálát adjunk, köszönjünk és kérjünk közösen.

Régen volt, amikor férjemmel kettesben a Becehegyről csodáltuk a csillagos nyári égboltot, badacsonyi kiránduláson a kőzsákokon állva az ég felé fordultunk, vagy a Szigligeti-öbölben mondtunk hálát egymásért, s ezért a szép hazáért.

Azóta megszülettek gyermekeink. Esténként, amikor már alszanak és betakargatjuk őket, elfeledve a nap gondját-baját, Istenhez száll, nem a szavunk, hanem a szívünk. Azt hiszem ez is imádság — talán a legszebb —, szavak nélküli imádság.

Hétköznapiok sűrűjében

Amikor a tennivalók tömkelegének szorításában vagyok, a szívem pedig a háziszentélyben való elidőzésre, megnyugvásra hív, akkor sokszor érzem úgy, hogy most éppen az elvégzendőket várja tőlem Isten, azoknak is a rámszabott töredékét. Azt hiszem, hogy a többi a saját éretlen-rendetlen bensőnk sugallja. Ilyenkor megpróbálom imává alakítani az apró, hétköznapi feladatokat. Lassabb, nyugodtabb tempót veszek fel, hogy közben meg tudjam szólítani a Szűzanyát, vagy Jézust. Kérem, mutassa meg, most mit szeretne, hogy csináljak. Aztán mondom, hogy én ezt Neked ajándékozom a kegyelmi tőkébe, Te változtasd át Neked tetsző áldozattá!

És akkor a konyhaasztal gondos letörlése, a tiszta ruhák kitergetése és összehajtogatása, az ebédfőzés, a bevásárlás, vagy éppen a szomszéd bácsira való figyelés hasonló békével tölt el, mint a 10 perces csendes elidőzés a háziszentélyben.

Bizalom Istenben

Nagy dolog, amikor az ember a szülőjét temeti. A halál éles fényt vet az életre. Sokszor kínzóan magányosak vagyunk, és úgy érezzük, hogy pont a legnehezebb helyzetben hagy el mindenki. Ilyenkor a kereszten függő Jézussal együtt mi is így panaszkodunk: „Istenem, Istenem miért hagytál el engem?” — Barátaink egy ilyen elhagyatottságban kapták valakitől az alábbi imát, s nyertek általa vigasztalást.

EGYIK ÉJ-
SZAKA VOLT EGY
ÁLMOM. A JÓISTENNEL
SÉTÁLTAM A STRANDON,
ÉS AZ ÉGBOLTON KÉPEK
JELENTEK MEG AZ ÉLETEMBŐL.
MINDEN JELENETBEN NÉGY LÁB-
NYOMOT LÁTTAM A HOMOKBAN, ÉS
CSODÁLKOZÁSOMRA AZ TÚNT FEL, HOGY
EGYES ÉLETÚTJAIMON CSAK KÉT LÁBNYOM
VOLT LÁTHATÓ. ARRÁ A MEGÁLLAPÍTÁSRA
JUTOTTAM, HOGY EZ AZ ÁLLAPOT MINDIG
AKKOR KÖVETKEZETT BE, AMIKOR A LEG-
NAGYOBB VESZÉLYBEN ÉS SZÜKSÉGBEN
VOLTAM. EMIATT KÉRDEZTEM A JÓISTENT
ÉS MONDTAM NEKI: „URAM, TE AZT
ÍGÉRTED NEKEM, HOGY HA ÉN HAJ-
LANDÓ VAGYOK TÉGED KÖVETNI,
AKKOR MINDEN UTAMON VELEM
LESZEL. DE ÉN AZT LÁTOM, HOGY
ÉPPEN ÉLETEM LEGNEHEZEBB
SZAKASZAIN CSAK KÉT LÁB-
NYOM LÁTHATÓ A HOMOK-
BAN. ÉN NEM ÉRTEM, MIÉRT
ÉPPEN OLYAN IDŐKBEN
TÁVOLODTÁL EL TŐLEM,
AMIKOR A LEGNAGYOBB
SZÜKSÉGEM LETT VOLNA
RÁD.” AZ ÚR ÍGY FELELT:
„DRÁGA GYERMEKEM, HA
NEHÉZ SORSOD VOLT, ÉN
TÉGED SOHA EL NEM
HAGYTALAK. MINDENÜTT,
AHOL CSAK KÉT LÁBNYO-
MOT LÁTSZ, OTT ÉN
VITTELEK TÉGED A
KARJAIMBAN.”

Imánk és életünk

Hitünk nagy igazságai megragadnak bennünket és örömmel töltik el lelkünket, készséget érzünk arra, hogy hitünk szerint éljünk. Mégis megtapasztaljuk Szent Pálhoz hasonlóan, hogy „nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit nem akarok” (Róm 7,19). Ezt a feszültséget éljük meg imádkozásunkkal kapcsolatosan is. Hányszor tapasztaljuk, hogy alig egy-két perce hagyjuk abba bensőséges, buzgó és őszinte imánkat, s máris működésbe lépnek bennünk az át-eredő bűn következményeit viselő ember reflexei: türelmetlenek, sértődékenyek, haragosak, megbántottak, hangosak vagy éppen elnémultak vagyunk, ki-ki az ő sajátosságai szerint.

Vágyaink azonban arra irányulnak, hogy jobban érvényesüljön életünkben az, hogy Krisztushoz tartozunk, a mennyei Atya gyermekei vagyunk. Szeretném, ha az a végtelen szeretet és irgalom, mellyel engem az Atya szeret, sugározná rólam a társamra, gyermekeinkre, a környezetünkre. Szeretném, ha elsősorban a társam, aki a legközelebbi 'felebarátom', érezhetné ezt, mint ahogy Tilmann atya mondja: „Ha szeretjük az Atyát, akkor szeretjük a házastársunkat” (1992. április 24).

Vigyáznunk kell, nehogy saját magunknál csak a vágyainkat, társunknál csak a néha nem túl díszes eredményt vegyük észre, vagy fordítva. Kudarcaink nem azért vannak, hogy kedvünket veszítsük, elégedetlenkedjünk vagy háborogjunk. Jelzések, melyek arra irányulnak, hogy tegyünk többet szeretetünk tisztulásáért és növekedéséért.

Hatékonyan tudunk erre törekedni, ha kiterjesztjük a Jóistenhez fűző kapcsolatunkat a szoros értelemben vett imádságon kívülre is. Isten a Teremtőm, de a társam, a gyermekeim, a többi embertársam teremtője is. A társamat nekem teremtette, azért, hogy szeretetét megmutassa nekem általa, s neki is általam. Bevésem magamnak, hogy Isten mindenben és minden 'mögött' ott van, gyakorolom, hogy észrevegyem: Itt van, és a dolgok, események, személyek által szól hozzám. Az első tehát az, hogy észreveszem. Itt van. Itt vagy, Uram, nincs semmi baj. Fáj, de nem baj. A szeretet fájhat... A másik az, hogy megtanulok reagálni, felelni az észrevett jelekre. Gyakrabban megköszönöm a 'küldeményeket', egyáltalán gyakrabban szól — amikor történik velem valami — az első reakción a Jóistenhez.

Az imádság kisugárzó erejének növekedését tapasztaljuk, amikor társunkkal együtt odaülünk a háziszentélyünkbe, megnyugszunk és egyszerűen hagyjuk, hogy a Jóisten szeressen bennünket. Olyannak fogad el, amilyen vagyok. Megbocsátja hibáimat, bűneimet. Kipihenhetem magam Nála. Utána pedig minden erőmet betelve munkálkodhatom a legjobb, legnemesebb feladatokban, minde-

nekelőtt szeretetem tökéletesítésében. Háziszentélyünk az a hely, ahol egyre inkább otthon lehetünk Istennél az otthonosság kegyelme által. Ahol házunk egyre inkább a szeretet kisugárzó központjává válik a lelki átalakulás kegyelme által. Ahol sokakat megérint az Atya szeretete az apostoli gyümölcsözőség kegyelme által. Elsősorban a társamat és a gyerekeimet.

IMAKÖR a családokért

„Nézzetek, hogy szeretik egymást!” Észrevették ezt a pogányok annak idején, amikor az őskeresztények életmódját figyelték. Látták, hogy azok segítettek, megértették egymást. A közösségükben bizalom és bátorság uralkodott, ellentétben a környező világban lévő gyanakvással és félelemmel. Most is hasonló a helyzet. Az emberek keresik a békét, a nyugalmat, és tudva vagy tudatlanul, a legalapvetőbb eredeti istenit, a szeretetet. Azokat az értékeket keresik, amelyekben nem csalatkoznak: az Istenből eredő értékeket. Azokat a közösségeket keresik, ahol önzetlenség, szeretet van, ahol örülni tudnak egymásnak és egymás sikerének az emberek. Itt béke van és derűs élet.

Mi is a mi öreg generációnk szerepe köztetek, drága gyermekeink, unokáink? Segíteni benneteket, amikor csak tehetjük. Tettel és sok imádsággal. Köszönet érte annak, aki ezt megteheti. Imáink, felajánlásaink értetek történnek, és szeretetből fakadnak.

Imakört alakítottunk 1989. február 14-én. Naponta végezzük imáinkat, felajánlásainkat értetek. Boldog érzés tölt el bennünket, látván, hogy a Szűzanyánknak felajánlott családok tábora erős és növekszik. Isten rendezése ez. A növekvő családok gondjai szaporodnak, de szívesen viselik a sokszor súlyos terheket is. Ha valaki szívesen bekapcsolódna és részt vállalna fiatal családjaink támogatásában, úgy forduljon az Imakör vezetőihez az alábbi címen:

Papp Sándor és Mária
8360 Keszthely, Vak Bottyán u. 12/D.

Az imakör tagjai évente egyszer Óbudaváron találkoznak. Ezúttal május 28-án, szombat délután 3 órakor gyülekezünk közös szentmisére, beszélgetésre és barátságos együttlétre.

Imádkozva éled-e az életed?

Mindent odaadni az Istennek,
— és két fillér is lehet
ez a minden.

Él-e még bennünk ez a vágy,
hogy oda akarjuk adni magunkat annak,
aki a Nagyobb,
aki a Szent...

Kíváncozunk-e még
szolgálatába,
igájába?

Mert ez a vágy,
ez a gyökere az imáadásnak
— hisz az életünkkel kell
mondanunk az imát.

De van úgy,
hogy nem ismerjük őt,
— kinek odaadhatnánk magunkat,
nem találva a legnagyobb Urat.

Ebből azonban nem következik,
hogy ne tudnánk imádkozni.

Mert az imádság épp az a mód,
ahogy az ember Istent keresi,
ahogy rátalál,
ahogy Vele éli az életet.

Mert az imádság a lélek sóhaja,
örök vágyódása Isten után.

A töprengés,
a sokszor őrjítő tépelődés,
az atyai házból való elkíváncozás,
a különféle
— olykor bűnös
utak kipróbálása...

Nos ez mind lehet ima;
úgy hívják,
hogy *kereső ima*.

A kereső ima lényege
a várakozni tudás,
a be-nem-záródás.

Aztán egyszer csak fölsejlik a Horizont,
— jelenvalóvá lesz az,

ki eddig sem volt más,
mint a Jelen.

Fölfedezed azt,
hogy ő az,
aki Lát,
aki Vonz,
aki Hív,
aki Szeret.

Rádöbbsz,
hogy öntudatlanul,
tagadásaidban is
őt kerested.

Ezt hívják úgy,
hogy *rátaláló ima*.

Ezután újra meg újra
ostromlod az Eget,
de most már csak őt keresed.

Mint szarvasgím a forrás vizére,
úgy vágyod-várod,
hogy Istened újra
megmutassa magát neked.

Könyörögsz,
jőjj, Ismeretlen Istenem,
jőjj, hogy megismerhesselek,
jőjj, hogy megismerve
követhesselek.

Ezt hívják úgy
hogy *kérvő ima*.

És ő időnként megjelenik;
Parancsaira,
önmagára tanít.

Te pedig örülsz,
hogy veled a te Istened,
de félsz is,
mert parancsai sokszor nehezek
hívása mindent követelő!
A múltadból többé
nem élhetsz meg.
S ekkor esdekelsz,
szinte kétségbeesve esdekelsz:
Istenem, siess segítségemre,
elveszek a tengeren;

el nem megyek innen,
míg meg nem áldasz engemet;
vedd el tőlem ezt a kelyhet,
de legyen meg a Te akaratom.

Ezt hívják úgy,
hogy *küzdő ima*.

Amint küzdesz,
lesz egy pillanat,
mikor megnyugodsz,
csend lesz a tengeren,
mert Jelene
ismét Jelenné
lett neked.

Többé nem kétségeskedsz,
futsz a parancsok ösvényén,
öleled Istenedet,
Keresztedet.

S boldogan mondd:
öröm nekem a Te parancsod,
utamra fényt sugároz.

Ezt hívják úgy,
hogy *dicsőítő ima*.

Aztán lesz olyan is,
hogy látod a jót,
s mégis a rosszat teszed.

Fájdalomként éled meg hűtlenségedet
összetörve viszed magad Eléje;
Tudod, hogy nem vagy méltó jelenére,
mégis fohászokdol:
Moss tisztára Uram,
jelenlétedtől
ne fozsz meg engem!

Ezt hívják úgy,
hogy *engesztelő ima*.

És azt is tapasztalni fogod,
hogy tervei megvalósulnak veled.

Ha sok volt a gyöttelem,
ha kanyargós is volt az út,
tudod,

hogy ő mindig melletted állt,
üdvösségre vezetett.

Ezért örömmel ismételtgeted,
Minden utamon Te vezettél,
áldott legyen Szent neved.

Ezt hívják úgy,
hogy *hálaadó ima*.

És eljön a pont,
mikor egyként mozdulsz,
teszed a dolgod,
közben Isten végtelen
rónáit járod...
csatangolsz,
bejárod birodalmát,
lakása vagy.

Ezt hívják úgy,
hogy *jelenlét ima*.

Ez az ima minden imádás
alapja és csúcsa.

Ekkor lesz
a kevés sokká,
az érthetetlen érthetővé,
a fájdalom örömmé,
a küzdelem békévé.

Ekkor érted meg,
mit jelent a Szövetség,
mely Isten és Ember
között kötött.

Ebben a feszültségben telik az életed:
keresed őt, rátalálsz,
kéred, dicsőíted, engeszteled,
hálát adsz és ismét keresed...

S ha nem fáradsz bele,
ebbe az őrjítőnek tűnő feszültségbe,
egyszer majd történik veled valami:
Az, hogy Itt-Van a te Istened,

itt van,

JELEN.

Veled szenved,
veled küzd,
veled örül...

Akár eszel, akár iszol,
bármit teszel
Ő itt van

VELED.

Nincsenek többé kérdések,
nem kellene már a szavak,
beszél a Csend,
előtte jársz.

Azt akarod, amit Ő,
Ő meg azt akarja, amit te.

Lélekben és igazságban
imádod a te Istenedet.

Gyerekszáj

Karcsi bácsi újságolja a négyéves Balázsnak:

— Képzeld el, a kertünkben fészket rakott egy rigó és már tojásokat tett bele!

— Nálunk meg a Jézus rakott fészket! — licitált rá Balázs. Valószínűleg újonnan állított háziszentélyünkre gondolt.

Gábor napról-napra újabb és újabb ötletekkel traktálja óvodástársait.

— Tudjátok mi az a régész? Na, én az leszek, ha nagy leszek!

Másnap inkább bányász, harmadnap pedig faragász akart lenni. Egy sokadik napon azzal állt elő:

— Lehet, hogy az leszek, ami az Apukám!

— Miért, ő mi? — kérdezték a gyerekek.

— Ő egy nagyon-nagyon jó ember!

Hírek

Olvasóinknak jelezzük, hogy a tavaszi kirándulásokra 1994. április 17-én (Szombathely–Kőszegi-hegység) és május 8-án (Várpalota–Bátorkő vára) kerül sor. A részletes programot a szervezők küldik.

* * *

A katolikus lelkeségi mozgalmak közös majálisára a Család Éve jegyében a meghívást mi is elfogadtuk. Ez a lehetőség is alkalom arra, hogy családépítő munkánkkal még többen megismerkedjenek. A majálisra Máriaremetén 1994. május 23-án, pünkösdhétfőn kerül sor. A rendezés felelősségét magára vállaló Kelecsényi Zsolt és Rita (1221 Budapest, Regényes u. 3. Tel.: 227-3541) és csoportjuk szívesen fogadják ötleteiteket, javaslataitokat.

* * *

Ebben az évben is megrendezésre kerül a fiútábor, július 10-16, valamint 17-24-e között. A részletekről Gábor Miklós ad információt.